

1

MEJSE STÅR PÅ FORTOVET og venter på at komme over kørebanen. En lastbil med presenning er ved at parkere, kører lidt frem skråt ind mod barnet, ud igen. Hun bevæger sig med museskridt mod kantstenen, til kondiskoene har hælen på fliserne og tærne ud over asfalten, koncentrerer sig i hele kroppen om at holde balancen og opdager ikke dækmonstret og presenningen, der fejer langt ind over fliserne. Kondiskoens sål er det sidste, Tine ser, før hun vågner.

Hun lukker øjnene og tæller, indånding til fire, udånding til seks, til hun igen er sig selv. Slår langt om længe dynen til side. Christians hår er fladt i den ene side, håret er hans stolthed, en dårlig klipning noget af det eneste, der kan bringe ham ud af fatning.

Hun tager et hurtigt bad og lister ind og snuser til Mejses fugtige nakke.

– Der sker ikke noget, mumler hun.

Beostæren byder hende velkommen med sit: – Godav gamle dreng! Hun siger forsigtigt hej.

Conny ville have råbt: – Godav dit fjols, og fået en fornærmet gnækken til svar. Egentlig siger det en del om folk, hvordan de hilser på beostæren.

Conny er allerede i kitlen, fangedragten som hun kalder den.

– Så er vi her igen, siger hun, og det kan man jo ikke nægte, lige så lidt som at vejret er surt, mødelokalet lumert, eller at kaffen allerede lokker fra fællesrummet.

Således når de frem til morgenbriefing, en flok blåstribede sosuer, ssa'er, plejere og sygehjælpere. De eneste, som ikke bærer kittel, er centerlederen, der ikke er mødt endnu, og souschefen ("surechefen" når hun ikke selv hører det), som orienterer om dagens uregelmæssigheder, såsom at Anette har lagt sig syg. Conny hæver øjenbrynene, hvad der signalerer: Nu igen! – Så I må låne den halve Pia, siger souschefen, og kigger ned på Tine og Conny. De nikker.

– Herligt! brummer Conny, og alle sætter sig lidt tilbage i stolene, fordi de forudser, hvad der vil følge: – Det er ikke mig, der har lavet normeringerne, og vi er nødt til at hjælpe hinanden. Det er jo heller ikke sjovt for Pia, hvis hun ikke føler sig velkommen.

– Det har ikke noget med Pia at gøre, siger Conny, – det er min ryg, der taler. Alle smiler i smug.

På vej tilbage til Hus Øst, tager hun Pia under armen.

– Så må vi eje dig hele dagen, siger hun.

– Ja, er du ikke glad?

– Ren win-win, du sidder jo ikke og lumrer på kontoret. Igen ryger øjenbrynene en tur i vejret, og ingen er i tvivl om hentydningen til Anettes ssa-berettigelse til som den eneste at uddele medicin og skrive journal, hvad hun i Connys øjne er lige hurtig nok til at bruge som alibi for at slippe for de mest besværlige opgaver.

Tine er ligeglad, hun kan godt lide kontakten med de gamle og skriver journaler i hovedet, lange, udførlige og fulde af små iagttagelser. Men længere end til hovedet kommer de sjældent, for hvis hun undtagelsesvis vover at

tænke højt, nikker kollegaerne blot, mens de tager luft ind til næste emne, som meget sjældent har noget med arbejdet at gøre.

Conny og Pia går i gang med de tunge, og Tine tager en runde til dem, man kan klare alene. Der er tolv beboere til tre faste medarbejdere i Hus Øst. Hun begynder med Hans Karl.

Tekøkkenet, som bare er et bord med overskabe lige inden for døren, klistrer, da hun kommer til at strejfe bordpladen med hånden. Hun lukker døren efter sig og går hen til sengen.

Hans Karl sidder på kanten med håret liggende fremover som en kasket, hun tænker uvilkårligt på Christian.

– Skal du have lidt vand i hovedet? spørger hun og lugter spiritussen, da hun kommer tæt på. Hans Karl har levet en del af sit liv på værtshus, og det er en stående diskussion, om han fortsat skal have mulighed for at smutte til den nærmeste beverding, når resten af beboerne går i seng. Indtil videre er katastroferne udeblevet, men rædselsfantasierne om ulykker af forskellig slags er utallige. Tine slår ham på skulderen og spørger, om den var høj i går, og han dukker sig lidt og smiler forsorent.

Der sker noget med hende, når hun har lukket døren ud til fællesrummet, langsomt, som når man blæser en luftballon op. Først er den bare en bunke stof på jorden, men lidt efter lidt fyldes den ud, og ender med at knejse.

– Det er sokkerne, siger Hans Karl. Hun forstår, at han gerne vil have rene sokker på, og giver sig til at lede i skabet, finder mellem usystematiske bunker en pakke med nye sokker, fint foldet og lagt bag hinanden. Sidder med dem i hænderne, lugten af gammelt tøj, støv og mølkugler får ballonen til at blive slap igen.

Hun var med mormor i trikotageforretningen, et ord,

hun længe efter gik og hviskede for sig selv, hvor sokker, handsker, nylonstrømper, slips og lommetørklæder lå i små rum, fint sammenfoldede, under glasdisken. Hun kunne ikke slippe al den orden og spurgte de følgende dage, om der ikke var noget, mormor skulle ned og købe.

Der var også engang en anden skuffe, den nederste på efterskolen, men nu kremter Hans Karl. Blodet løber fra hovedet, da hun rejser sig, små splinter snitter huden i nakken og ned langs rygraden.

– Her! siger hun og rækker de nye sokker frem mod ham, – du kan selv vælge.

Han ser forbavset på hende, som om også han observerede, at hun et øjeblik blev en anden. Men så finder hun ind i rytmen, og de griner sammen ad rulle døren til badeværelset.

– Som at have en brandert på, siger han, mens de ruller den frem og tilbage et par gange. Han sætter sig i stolen foran vasken, Tine snakker, mens hun børster mundhulen og gebisset, vasker ham i ansigtet og under armene og endelig gelejder den gamle krop ind til bukser og nye sokker.

– Pyha! stønner han, da de er færdige, som om vask og påklædning var et dagsværk, og lader sig falde tilbage i sengen.

– Nej, ved du nu hvad, din dovne hund! Hun ville aldrig ude i det virkelige liv bruge sådan et udtryk, ved ikke engang, hvor det kommer fra, og så alligevel! Det er nok mormor, der altid ligesom udgør en del af stivelsen, når Tine arbejder. Hun åbner døren og går arm i arm med Hans Karl ud til morgenkaffen. Han ser tilsyneladende ikke, at hun skrumper undervejs.

– Nå endelig! siger Conny. Tine sender kollegaen et undskyldende smil og skynder sig ind til den næste.

Over middag kommer Lis fejende. Før omstruktureringen var hun gruppeleder i Hus Øst, og de driller hende med, at hun ikke helt kan slippe, ligesom de andre afdelinger kalder Øst for de forkælede. Nu er hun leder af hele molevitten, gruppelederne er afskaffet, og en af de andre gruppeledere blev surechef. Tine savner Lis i dagligdagen, der er kommet ligesom en tøven nu, hvor ingen har mere autoritet end andre, en vogten på hinanden.

– Giver I en kop kaffe? spørger hun og sætter sig, adræt trods sit betydelige omfang, brysterne som frontpartiet på en firehjulstrækker, underkroppen anes blot.

– Nå Tine, hvordan går det med de nye tanker? spørger hun. Mens hun var gruppeleder, søgte afdelingen nogle forsøgsmidler, men ansøgningen blev ikke imødekommet. Tine rødmer.

– Vi har jo ikke tid til andet end det mest nødvendige, svarer Conny straks.

– Man skal aldrig lade sig nøje med det mest nødvendige, siger Lis, – du må holde fast i dine ideer, Tine. Fru Begejstring, tilføjer hun og klapper hende på kinden, før hun går.

– Det kan hun sgu sagtens sige, mener Conny, og Pia giver hende ret. Pia giver alle ret. Hun er en lille, mager tigest, som vist nok får bank af manden.

Tine siger ingenting, hendes tanker kører i ring. Mere uddannelse giver magt til at ændre dagligdagen, men at tage den sribede kittel af er som at miste huden og nærheden med de gamle. Hun rejser sig og går ind til Johanne, som har haft en urolig nat. Tager hendes hånd og sidder længe og betragter ansigtet. Historierne er derinde et sted, det er, som når computerskærmen bliver mat, men man stadig sanser teksten under hinden. Ved den rigtige forbindelse fremkalder livet ganske langsomt og kan somme tider stråle, så man må lukke øjnene. Men Johanne er ved at lukke ned for altid.

– Kom nu! hvisker Tine, – foråret er på vej. Hun siger det, skønt oktober rusker i alting derude, for de ord er de mest magiske, hun kender.

– Men hvordan kan du vide det? spurgte hun.

– Det er i luften, svarede mormor. Så var øjeblikket forbi, men resten af dagen gik Tine og stirrede opad, for hun ville se det, foråret, når mormor kunne.

Men Johanne er mere til efterår, hun hikker kort og holder op med at trække vejret. Tine hiver i snoren, selv om hun på en måde håber, at virkningen udebliver, når nu Johanne ikke vil mere, og de sædvanlige lyde nærmer sig, fødderne, hjulene, apparaterne. Centersygeplejersken overtager kommandoen, og de maser med den gamle kone, til klokken er over fyraften. Pia ser flere gange ulykkeligt på armbåndsuret.

– Bare smut, siger Tine, – jeg kan godt blive lidt, og lidt bliver over en time. Hun haster af sted og når kun lige at hente Mejse.

– Undskyld, siger hun, – en af de gamle fik hjertestop.

– Det gør ikke noget, svarer hendes gammelkloge barn.

– Er det så helt stoppet nu?

– Ja, nu er det helt stoppet.

– Så er hun død.

– Ja.

– Smitter det?

– Nej da! Kan du ikke mærke, hvor levende jeg er?

– Du er kold på hænderne.

– Jeg er altid kold på hænderne, men du skal ikke være bange, der sker mig ikke noget.

Om aftenen, da hun har puttet Mejse, går hun ud i deres lille have, holder så meget af at se på himlen gennem mirabelletræets nøgne grene og smiler ved tanken om, at Mejse syntes, blommerne lignede glaskugler. En pludselig lyd bag

ryggen får hende til at fryse fast, så følger det dumpe bump fra sæsonens sidste æble, der rammer jorden. Hun skynder sig ind.

2

– HVAD ER DET vi skal? spørger Mejse.

– Det er en overraskelse.

– Kan jeg gætte det?

– Det tror jeg ikke, men allerførst skal vi med toget.

Først da de er kommet på plads i kupeen, fortæller hun det. At det er noget med gamle dage og et hus, som har været oldemors, et lille bitte et, man kunne sidde i og drikke kaffe.

– Oldemor, siger Mejse og ser ud, som om der kører en film for hendes indre blik.

– Ja, kan du huske oldemor?

Barnet nikker.

De tager en taxa fra banegården i Odense. Huset er naturligvis koldt, og efter få minutter er de lige så kolde selv. Tine får gang i primussen og finder kakaomælken frem. Hun har tænkt så meget over, hvordan besøget skulle spænde af, men tiden er løbet fra hende. De burde have nået det i sommer, kan hun godt se. Mejse sidder med flyverdragten på og ser træt ud, og stemningen er forkert. Men de åbne flammer er alligevel en lille smule interessante.

– Lavede oldemor så mad? spørger hun.

– Ja, somme tider, hvis hun havde fanget fisk, eller nogen fangede dem til hende, men hun lavede mest kaffe.

- Kunne du så lide kaffe dengang?
- Nej, heller ikke dengang, kun kakao.

De smiler til hinanden og puster på drikken, og det er alligevel hyggeligt, selv om det ikke var præcis sådan, hun havde tænkt sig det.

– Det er et hus, hvor man altid er glad, siger hun til Mejse. Mejse ser på hende, tvivlende.

– Også hvis man er ked af det?

– Ja, det kan man godt sige.

– Men hvis nogen nu er død?

– Så bliver man hurtigere glad i det her hus. Og så er det også et hus, hvor man har hemmeligheder. Når vi går ud, så er det vores hemmelighed, at vi har været her.

Hun ved ikke, hvorfor hun siger det, men når de skal på Tidens Samling bagefter, er det i håb om, at det er museet, Mejse vil huske, når hendes mormor spørger, hvor de har været. Det er ikke fair over for Mejse.

– Men hvis man rigtig gerne vil fortælle det, altså hvis man ikke kan lade være, så må man godt, siger hun lidt efter.

– Altså til far?

– Ja, det kan vi godt sige.

De bevæger sig fra tiår til tiår i Tidens Samling og ser på gamle stueure og mærkelige askebægre, men Mejse interesserer sig for nogle helt andre ting, end Tine ville have troet. Det er så sært og forunderligt, som man kan blive overrasket over sit eget barn igen og igen, tænker hun.

– Hvem har boet her? spørger Mejse.

– Ingen, men vi kan lege, at det er en, der hedder Lone.

– Har hun så sådan en kjole på? Mejse peger på ginen med den flæsedede sag.

– Ja, og om lidt skal hun på arbejde. Tine finder på, og de bestemmer et navn og en person til hver stue. Det kommer helt af sig selv, man kan se dem for sig, og hun lander igen

ved de gamle og sine tanker om deres rum, dem de har levet rigtigt i, som har så lidt lighed med de æsker, de endte med at bebo. Sin forestilling om, at det kunne være anderledes, mormor som skulle have haft et køkken i sine sidste år i stedet for den underligt sammenstykkede stue. Så havde hun levet længere. Tine er overbevist om det.

Hendes far blev så glad, da hun ringede. – Hvad vil I have at spise? spurgte han.

– Vi behøver ikke at spise, havde hun svaret, – te er fint.

– Jamen, sagde han, og så blev det alligevel til frikadeller og stuede ærter og gulerødder, for det kan Mejse så godt lide. Tine mærker allerede ved tanken maden vokse i halsen, hun skulle have holdt fast ved teen.

Det er hendes bror, der lukker op.

– Jamen, siger Tine.

– Bare rolig, jeg er på vej hjem. Øjenbrynene, altid hævede, som om han gør nar, samtidig med at ordene er helt neutrale, eller næsten.

Mejse farer ind i gangen, forbi køkkenet til stuen og ser sig omkring i håb om, at hendes lille kusine er med, trisser tilbage, skuffet.

– Hvor er Karoline henne? spørger hun.

– Hun er derhjemme.

– Hvorfor det?

– Fordi jeg ikke vidste, at der var fint besøg.

Mejse ser sig rådvildt om, som om hun prøver at forstå, hvad begrebet dækker, og Tine mærker sin brors syle i kroppen, hans permanente bebrejdelser, hvad de så går ud på. Ville han gerne have været der med kone og barn? Eller bare have været spurgt for at få lejlighed til at sige ellers tak.

Hun bliver med ét udmattet, men så står faren der med sit markerede ansigt. Hans brune øjne, næsten gemt bag rynkerne, forsikrer, at alt er godt, og hun giver ham et knus

og mærker den gammelkendte duft af aftershave og stegeos. Skjorten under forklædet har stadig folder, manchetterne er bøjet op en enkelt gang, og man ved, at han vil være ulastelig, så snart de går til bords i det lille køkken.

Der er dækket til fire.

– Er mor hjemme? spørger Tine.

– Nej, men på trapperne, hun sendte en sms for lidt siden.

– Dejligt! siger Tine og mærker blandingen af forventning og forberedelse på skuffelse. Bliver lige så lille som Mejse, pludselig.

Hendes far havde bedt hende om at dække bord.

– Hvad for servietter synes du? spurgte han og havde købt flere forskellige.

– Mor må få en fra æsken, svarede hun.

Ingen andre på hendes alder samlede på servietter, men Tine havde fundet sin mors æske på loftet hos mormor og fået lov at tage den med hjem. Da hun kom frem med den, strøg et glimt af mildhed over morens ansigt, og hun gav Tine et knus.

– Ja, som jeg dog gik op i det, sagde hun og rejste sig i det samme, som om hun ikke kunne få luft. Og da var det, Tine besluttede, at hun ville samle ligesom sin mor.

– Det bliver hun glad for, havde hendes far sagt.

Og måske kom hun, måske ikke, under alle omstændigheder for sent, og måske så hun servietten, måske ikke, før faren nikkede hen imod den.

– Ja, ja, sagde hun så. – Sikke en fin serviet, Tine, har du selv valgt den? Er du så tilfreds! kunne hun lige så godt have sagt.

Det må jo have været, før Thomas blev født, måske har hun været gravid og træt, funderer Tine med en ny overbærenhed, husker overhovedet ikke, at broren var i vente, kun

de omvæltninger hans tilstedeværelse skabte.

Det var det her, hun ikke ville, det der var grunden til, at besøget skulle være kort. Hun magter ikke sin familie alene med Mejse, er alt for sårbar. Hvor længe varer det ved, at man bliver barn, så snart man forcerer tærsklen til sit barndomshjem? spørger hun sig selv. Så går døren, og moren kommer ind.

– Jamen, det er jo Mejse! udbryder hun, mens hun vender ryggen til og hænger sin jakke på knagen, purrer op i det grå hår og hurtigt ser sig omkring, før hun giver Tine et knus.

– Hvor hyggeligt! Var det spændende med alle de gamle ting, Mejse?

– Vi lavede kakao, svarer Mejse, kommer tilsyneladende straks i tanke om fadæsen og ser ulykkeligt på Tine, som smiler beroligende til hende.

– Må man godt det? spørger Kirsten, – eller var det bare noget, I legede?

– Vi var lige omkring Sortehusene først, forklarer Tine.

– Er det ikke en mærkelig årstid i forhold til Sortehusene?

– Jo, det er bare ikke blevet til noget før nu.

Mejse har lagt sin albue på Tines knæ, og læner sig en lille smule ind over hende, en akavet stilling ser det ud til. Tine får trang til at tage hende på skødet, så stor hun er, beskytte hende. Mod hvad? Forventninger måske.

– Jamen, så fred med det da, siger Kirsten og vender sig mod faren.

– Thomas og Maria kunne ikke eller hvad? spørger hun.

– Jeg har ikke inviteret dem. Det er jo så sjældent, vi ser Tine.

– Ja, det er også rigtigt.

– Men Thomas kom lige forbi.

– Hvad ville han?

– Ikke noget særligt, han havde vist ventet, at du var her.

– Han ved nok ikke, at jeg er begyndt i den der læsekreds.
– Hvad er det for noget? spørger Tine, mens hun øser op til Mejse og sig selv, glad for anledningen til at snakke om noget andet.

– Det er sådan noget, ældre kvinder formodes at gå op i, svarer hendes mor.

– Det må da være dejligt at have tid til.

– Jeg ved ikke, det eneste, vi har tilfælles, er vores grå hår. Moren lyder fraværende, og Tine ved godt hvorfor. Det er de små bidder, Tine deler frikadellen i, ærterne som hun spiser enkeltvis, mens hun forsøger at gøre dem fri af den hvide sauce. Mejse skovler heldigvis ind.

– Du er rigtignok glad for frikadeller, hvad, siger Poul, og Mejse nikker voldsomt med munden fuld af mad.

– Ja, du fejler ikke noget, der hvor maden skal sitte, siger moren på syngende fynsk. Det var sådan, mormoren plejede at sige, og alle smiler lettet, indtil det går op for de voksne, at udsagnet også kunne hentyde til den, der fejler noget samme sted, eller hvor det nu er.

Tine synker og synker, det må være år siden, hun har haft så massivt et tilbagefald. Hun vil ikke acceptere det og tvinger endnu en bid frikadelle ind i munden. Hvad nu, hvis hun kaster op, mens Mejse ser det? Hun troede, at det var fortid. Hun er voksen nu.

– Ingen, der vil have mere? spørger hendes far usikkert og rækker fadet forbi Tine hen til Kirsten.

– Nej tak, får Tine sagt.

– Du spiste også mange boller, siger Mejse. Det er ikke sandt, hun spiste én. Tine får besvimelsesfornemmelse, ikke over maden, men over at Mejse forstår så meget af det, der foregår, at hun føler sig nødsaget til at gribe ind. Hun, som skulle være fri af alt det grumsede. Så er alting alligevel forgæves.

Det lykkes hende at få en lille portion is sat til livs, og så er det bestemt tid at komme af sted. Selv om hun har eftermiddagsvagt i morgen, skal Mejse jo da i børnehaveklasse.

– Det var dejligt at se jer, siger hendes far og krammer hende længere end nødvendigt.

– Ja, det skulle du gøre noget oftere, istemmer moren. Tine tænker hele vejen til banegården, at hun gerne ville have haft sin fars knus til sidst og giver ham et til, da han svinger ind foran bygningen.

– Jeg har det godt, siger hun, det er ikke normalt at ...

– Nej, nej, sødde, siger han med grødet stemme.

I toget giver hun det frit løb. Mejse falder i søvn med det samme, og selv lukker hun øjnene og ser mormor for sig, når hun gennede gæssene fra den ene indhegning til den anden, tavs og koncentreret. Hun holdt armene ud til siden, var en smule rundrygget imens, og forklædet under den gamle arbejdsjakke faldt så sjovt langt ned foran skinnebenene. Gæssene vraltede foran hende, og hvis en af dem fik den tanke at bryde ud, var hun der som et søm og hvislede lige bag den, så den fandt ind på plads, skræppende af fuld hals. Endelig var de inde, og hun lukkede lågen og sagde hush hush, mens hun flagrede med armene og betød dem, at de skulle tage deres frihed i besiddelse.

Hun plejede at blive stående lidt og se efter dem, pustende voldsomt af anstrengelsen. Vendte sig så om mod Tine og sagde: – Nu skal vi vist have os en kaffetår, hvad.

Det er sådan, det er med Tines tanker. Hun holder kontrol med dem, så det knager i kæberne, indtil hun en sjælden gang, når anstrengelsen er for stor, lader dem løbe frit, vel vidende at det kan blive næsten umuligt at fange dem ind igen.

Og som gæssene, så dumme de er, styrter sig over det samme nedfaldsæble, styrter tankerne i retning af Thomas

og hendes mor, af det der foregår mellem dem, det hun selv er udelukket fra og aldrig har forstået, det der fik hendes liv til at slutte så brat, da hans begyndte.

Det var ikke sådan, at de ikke kunne lege sammen. Faktisk var Thomas god til at lege, når de var alene, selv om han var så meget yngre. Han gad godt lege med dukker, og han var den eneste, der gik lige så meget op i servietterne som hun selv. Han ville også gerne være lille og klædes ud. Engang stod han foran spejlet, da hun havde givet ham en prikket kjole på, som havde været hendes egen, og drejede sig fra side til side med et sørgmodigt udtryk i ansigtet, som om han så på en anden end sig selv og helt havde glemte Tine.

Hun husker, at hun blev jaloux. På det tidspunkt havde hun en legekammerat, som Thomas var meget betaget af, og hvem kunne vide, om det var hende, han tænkte på, om han måske hellere ville have haft hende som storesøster?

– Thomas er en pige, sagde hun stille. Der skete ingenting. Så sagde hun det lidt højere, og han vendte sig om, smilende, indtil det gik op for ham, hvad ordene indebar, og han kradsede hende på armene, rasende, og sagde: – Jeg siger det til mor.

Og det kunne hun ikke lade ske, det ville være det værste af alt. Hvis hendes mor fik at høre, at hun havde sagt noget så forfærdeligt, ville hun holde helt op med at elske Tine.

Så hun gav ham sin fineste serviet og et viskelæder, som slet ikke var brugt endnu, ét som far og hun havde købt sammen, det duftede af blomster.

Og endelig faldt han da til ro, men i lang tid efter var det ham, der bestemte, så snart de var alene, for ellers ville han sladre om den dag, hun havde kaldt ham en pige, truede han.

Så legede de ballet og teater. Thomas var bedst til begge

dele, de legede kun ting, Thomas var bedst til. Men hvorfor skal det blive ved med at genere hende nu, hvor de begge er voksne og har børn? Hvorfor føler hun, blot hun møder ham i entreen, at han når som helst kan møde op og gøre krav på sin ret til at bestemme, hvad de skal lege?

Som rækkehuset, de, med økonomisk hjælp fra Christians far, havde købt, men aldrig rigtig fik færdiggjort, fordi hun var så træt efter fødslen. Før overraskelsen et par år efter, da de kom hjem fra ferie, og Thomas havde indrettet stuen.

Den lignede et billede i et af de kataloger, hun plejede at bladre igennem hos tandlægen, stål, læder og krom og var så elegant, at alle, der kom hos dem, sagde wauww, men hun har aldrig følt sig hjemme i den stue, kan ligesom ikke falde ned i stolene, er bare placeret der som en af de kvinder, man ser på billeder, og som man udmærket ved, træder ud af kulissen, så snart blitzten er slukket. Og hver gang moren er på besøg, vandrer hendes øjne rundt til alle detaljerne, og Tine venter bare på, at hun skal sige det: – Det er en fantastisk stue, er du ikke glad for den, Tine?

Hvordan skal man nogen sinde kunne forklare, at ens bror ønsker én død, for det er sådan, det er, det ved hun inderst inde. Hun har forsøgt en enkelt gang at indvi Christian, da hun ikke blev glad for det med stuen, men det gjorde ham bare forvirret og stødt, fordi det var ham, der havde sanktioneret og finansieret projektet.

– Vi orker jo ingenting selv, havde han sagt.

– Nej, men det er, som om han er trængt ind i vores liv nu og er der hele tiden.

– Kunne man ikke forestille sig, at han bare ville glæde dig? Han er jo så god til den slags.

Og hun kunne ikke sige, at det var det sidste, man kunne forestille sig. Thomas ville ikke glæde, han ville æde, og nu kan hun ikke lave det om. Alle ville sige, at stuen er blevet

kedeligere, så hun lader den være. Lukker døren derind, når hun er alene i huset, som hun lukkede skuffen på efterskolen, den med alle madresterne, som til sidst gik i forrådnelse og fik et lag af gråt, næsten lilla, mug over sig. Og en gang imellem tøver hun, før hun åbner igen og venter næsten, at alting derinde skal være overtrukket med et slør af mug, så man endelig kan kassere det, male og få luftet ud.

– Skal jeg tage hende? spørger Christian.

– Nej, det er ok, svarer Tine og putter sit barn uden at børste hendes tænder. Tager et glas vand og dumper ned ved spisebordet. Christian er gået tilbage til kontoret ovenpå, så lige ind til Mejse, som allerede sov igen. Glasdørene til stuen er lukkede, men hun kan ikke undgå at se en lille rød lampe fra et af de elektroniske apparater.